

JEEMS PARADINE
ZVAIGZDES

LAURIE BENSON

Laimingiausi
pasatlyje

Knygute.it

Laurie Benson

LAIMINGIAUSI PASAULYJE

Trijų knygų serija

„Jiems pavydi net žvaigždės“

Antra knyga

Persta iš: Laurie Benson, An Uncommon Duke, 2016

© Laurie Benson, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su

„Hartequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© HQN, viršelio nuotrauka © „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-1093-9

© Knygute.lt, skaitmeninė versija, 2025

Vinterborno hercogas Gabrielius Pirsas kas kartą tapęs taikiniu gerokai įpykdavo. Nesvarbu, kad šįkart šaulys tikėjosi nukauti ne jį. Nesvarbu, kad pavyko išgelbėti prinčą regentą pargriovus jį ant karietos grindų. Ir visai nesvarbu, kad kulka praskriejo pro šalį Gabrieliaus nekliudžiusi. Šūviai – tikra nesąmonė, jo puikiai sustyguotą gyvenimą paverčianti chaosu.

Prabėgus trims valandoms po to, kai karieta su princu vėžių išraižytu kaimo keliuku nukriėjo į Karltono rūmus, Gabrielius stovėjo savo drabužinėje bandydamas nepriekaištingai surišti kaklajuostę. Šią užduotį per savo gyvenimą jis kartojo nesuskaičiuojamą daugybę kartų. Galima pagalvoti, kad surištų kaklajuostę net miegodamas. Pasirodo, netiesa. Dabar, galvoje vis sukantis šios dienos įvykiams, Gabrieliiui sunkiai sekėsi suregzti tvarkingą mazgą. *Po paraliais! Mazgas privalo būti lygus, o šioje turi būti tik viena klostė!* Hodžis, Gabrieliaus patarnautojas, nedelsdamas padavė dar vieną kruopščiai išlygintą kaklajuostę.

- Paprasčiausiai surišk vieną mazgą ir palik galus palaidus, - įeidamas į kambarį šūktelėjo Gabrieliaus brolis Endrius ir susmuko į kėslą šalia veidrodžio.

- Pernelyg prasčiokiška, - atkirto Gabrielius, visą dėmesį nukreipęs į savo užduotį.

- Būtent taip aš rėšu savo kaklajuostas.

Kritišku žvilgsniu nužvelgęs rudą Endriaus fraką ir nepakankamai išblizgintus batus, Gabrielius kilstelėjo antakį.

- Cha, dabar suprantu, - nusišaipė Endrius. - Vieną dieną aš tave nustebinsiu apsirengęs drabužiais, kurie ir tau pasirodys padorūs.

- Jei pagaliau leistum išrinkti tau tinkamą patarnautoją, padoriai pasipuoštum greičiau, nei įsivaizduoji.

- Aš visai patenkintas savo dabartiniu patarnautoju, labai ačiū. Kiek kaklajuosčių įteikė mano broliui, Hodži?

- Šešias, mano pone.

Endrius atsiduso ir užvertė akis į puošnias drabužinės lubas.

- Gal man palaukti tavo kabinete? Jei ir toliau eisi šiuo perfekcionizmo keliu, ilgai užtruksi. Laukdamas galėčiau pasimėgauti tavo puikioju brendžiu.

- Užtruksiu tik minutėlę. O brendžio butelis yra ir čia, stovi ant palangės, - nurodė Gabriėlius, užmerkė akis ir pagaliau sugebėjo išstumti iš galvos mintis apie šūvius, dužusį stiklą ir išsigandusį princą regentą. Susiėmęs Gabriėlius pagaliau surišo nepriekaištingą mazgą.

Dabar galima imtis svarbesnių reikalų.

Gabriėlius linktelėjo Hodžiui. Senasis džen-telmenas tyliai išėjo iš kambario ir užvėręs duris paliko brolius vienus.

- Prašau, pasakyk, kad sugavome tą niekšą,

- vylėsi Gabriėlius, imdamas taurę brendžio.

Endrius vėl susmuko į krėslą ir ištiesė ilgąs kojas.

- Spenseris šoko iš savo vietos iškart išgirdęs šūvius ir jį sugavo. Nugabenome tą niekšą į Tauerį, bet jis atsisako kalbėti.

Gabriėlius pirmą kartą po grįžimo namo gurkštelėjo brendžio. Gerkle nuslydęs karštis nepadėjo atpalaiduoti įsitempusių raumenų.

- Privalome sužinoti, ar jis veikė vienas. Nes-

varbu, ko reikės griebtis. Priverskite jį prabilti.

Endrius išsitraukė iš kišenės popieriaus skiautę ir padavė Gabriėliui.

- Man atrodo, kad jis turi bendrininkų. Ra-

ome tai jo kišenėje. Nemanau, kad mūsų užpuolikas galėjo pats sužinoti princo planus. kažkas turėjo suteikti jam šią informaciją.

Lapelyje pieštuku buvo pakeverzota data, kelio pavadinimas ir miestas, į kurį jie vyko. Nupieštas ir Gabrieliaus herbas. Pasirodo, užpuoliko informatorius puikiai žinojo, kad šią dieną princas keliaus su Gabrieliumi. Žinojo, ir kur jie vyks. Bet kaip tai įmanoma? Juk princas tik vakar vakare kreipėsi su prašymu palydėti jį įsigyti paveikslą.

Gabrielius popieriaus skiautę pakėlė prie nosies ir užuodė nepažįstamą aitrų dvoką, sumišusį su tabako kvapu. Raidė M buvo neįprastai pakrypusi, bet daugiau raštelyje nesimatė jokių autorių išduodančių ženklų.

- Raštelis nekoduotas. Panašu, kad susidūrėme su nepatyrusiais niekšais.

Gurkštelėjęs brendžio Gabrielius apibendrina turimą informaciją. Jis buvo atsakingas už karališkosios šeimos saugumą. Visoje šalyje siautė neramumai. Jei jam ir jo vyrams nepavyks apsaugoti karaliaus Jurgio ir princo regento, kils neįsivaizduojama suirutė.

- Kaip laikosi princas? - pasiteiravo Endrius, nutraukdamas brolio apmąstymus.

- Jis sukūrėtas, bet nesužeistas.
- O tu?
- Stiklo šukė perdrėskė kaktą, kiek nusibrozdinau dešinį petį. Bet juk žinai, kad išgyvenau ir sunkesnius sužeidimus, - Gabrielius gražino popierėlį broliui. - Parodyk jį Hartui. Gal jis atpažins šį kvapą. O tada vyk į Tauerį ir pranešk man, kai palaušite užpuoliką. Privalau sužinoti, kas dar trokšta princų mirties.

Endrius atsistojo ir pastatė taurę ant stalelio.
- Atsiprašyk už mane Olivijos ir Nikolo. Neabejoju, kad sukursi įtikinamą paaiškinimą, kodėl praleisiu jo pirmųjų kelnų aprenavimo ceremoniją¹.

Velniava! Nikolas labai nusivils, kad jo mylimiausias dėdė nepasirodys tokią svarbią dieną. Bet Endrius buvo vienintelis žmogus, kuriuo Gabrielius galėjo be išlygų pasitikėti. Jam reikėjo atsakymų, o Endrius būtinai juos gaus.

---

¹ Šventė, per kurią berniukas pirmą kartą apren-giamas kelnėmis. Iki pat XIX amžiaus pabaigos 2-8 metų berniukai vilkėdavo suknetes. Pirmasis pasi-puošimas kelnėmis buvo svarbus įvykis berniuko gyvenime. (Čia ir toliau - vertėjos pastabos.)

Gabrielius užgniaužė kaltės jausmą.

- Pasirodys šventėje, bet tyliai paspruk ceremonijai prasidėjus.

- Gerai. Pranešiu, kai turėsime kokių naujienų.

- Ir saugokis.

- Visada saugausi.

Žvilgtelėjęs į paausuotą laikrodį ant židinio atbrailos Gabrielius nusikeikė. Jis jau vėluoja. Teks kęsti įprastą ledinį žmonos elgesį. Švakar jie galbūt net bus priversti palaikyti pokalbį. Gabrielius gurkštelėjo brendžio ir pasiruošė susitikti su žmona.

*

Olivija, Vinterborno hercogienė, ant kelių pasūpavo sūnėną ir dar kartą dirstelėjo į didelį šalia svetainės durų stovintį laikrodį. Ceremonija turėjo prasidėti jau prieš dvidešimt minučių. Sūnus nekantravo žengti pirmąjį žingsnį vyriškumo link. Ar ilgai dar teks laukti Gabrieliaus?

Olivija nukreipė žvilgsnį į netoliese įsitaivusią anytą, besišnekančią su jos mama. Jų žvilgsniams susitikus našlė užjaučiamai nusišypsojo.

Sofa, ant kurios sėdėjo Olivija, kiek įdubo jos

seseriai Viktorijai palinkus artyr.

- Kaip manai, jis pamiršo?

- Koks vyras pamiršta savo sūnaus pirmųjų kelnių apdovanojimo ceremoniją? - Olivija pasitrynė kaktą tylomis melddamasi, kad jos vyras nepasirodytų esąs būtent toks. - Ponas Džeimsas yra patikimas sekretorius. Neabejoju, kad jis priminė Gabrieliumi apie šventę.

- Gal ponas Džeimsas neaiškiai nurodė laiką.

Olivija priminė jam ceremonijos laiką per kas rytą vykstantį pasitarimą. Dėl vėlavimo kaltas tik Gabrielius. Ji duos jam dar penkias minutes, o tada pakvies Benetą ir nurodys jį surasti. Nevertėjo stebėtis, kad Gabrielius vėluoja. Olivija jau seniai suprato, kad jis galvoja tik apie save.

- Esu tikra, kad ponas Džeimsas tiksliai nurodė laiką.

- Ar jūs tikrai visai nebesišnekate?

- Būdama jo draugijoje vis dar nuolat prisimenu, ką jis padarė. Geriausia jo vengti.

- Mama mus mokė iš vyrų nieko nesitikėti. Ji nuolat kartojo, kad mes jiems reikalingos tik susilaukti palikuonių. Turėjai jos paklausti, - švelniai papriekaištavo Viktorija.

Mama patarinėjo iš patirties. Olivija iš vyrų

niekada ir nesitikėjo nieko daugiau. Tėvas motiną vedė norėdamas sudaryti politinę sąjungą su Olivijos seneliu, Stratmoro hercogu. Žmonai jis visai neskyrė dėmesio. Olivijos ir Viktorijos brolis vesdamas pasekė jo pavyzdžiu. Viktorijos ranką Haverstro markizui jų tėvas pasiūlė todėl, kad šio vyro žemės ribojosi su jų šeimos valdomis Viltšyre. Tėvas buvo labai patenkintas, kai Vinterborno hercogas, princo regento numylėtinis, susidomėjo Olivija. Jam buvo visai nesvarbu, ar dukra džiaugiasi gerbėju. Prieš sutardamas dėl vedybų tėvas su ja nė žodeliu nepersimetė apie Gabrielių.

Tačiau Gabrielius ją nustebino. Šis vyras jos klausėsi. Iš tiesų išklaušė jos nuomonę, domėjosi jos pomėgiais. Ją pakerėjo gražaus ir galingo vyro dėmesys.

Gabrielius ją mėnesį mergino, o paskui paprašė rankos. Ir tik tada kreipėsi į tėvą. Olivija kaip tikra kvailė jį įsimylėjo ir vylėsi, kad vieną dieną ir jis ją pamils. Taip niekada nenutiko.

- Negali nurodinėti širdžiai, - tarė ji Viktorijai. Jei tai būtų įmanoma, ji nebūtų prasikankinusi tiek bemiegių, ašaromis sulaistytų naktų.

- Niekada nesupratau, kodėl taip jį įsižiūrėjai. Juk gana dažnai kivirčydavotės.

- Netiesa. Kada matei mus besiginčijančius?
- Dažniausiai per vakarienę.
- Diskusijos ir skirtingos nuomonės nėra ki-
virčas.
- Tokie pokalbiai su vyru mane išvargintų, -
Viktorija ištiesė rankas siekdama sūnaus. -
Galiu paimti iš tavęs Maiklą? Bijau, kad jis jau
gana sunkus.

Olivija dar energingiau pasūpavo Maiklą pa-
tenkinta, kad jis džiaugsmingai kikena.

- Nesąmonė, jis lengvas kaip plunksnelė.
Prisimenu laikus, kai galėjau taip pat lengvai
pakelti Nikolą. O dabar jam nukirps garbanas.
Jis pamirš savo vaikiškas sukneles ir mūvės tik
kelnes.

Olivija nosimi pasitrynė į minkštus šviesius
Maiklo plaukučius, o šis nusičiupo jai prie kak-
lo prigludusią garbaną.

- Kaip aš pasiilgau kūdikių kvapo.
- Jei palaikytum jį ant rankų jam pavalgius,
pakeistum nuomonę.

Olivija supratingai nusišypsavo.

Ir staiga pajuto tai.

Olivija stengdavosi nekreipti į šį pojūtį dė-
mesio, bet kažkoku būdu visada pajusdavo
Gabrieliaus pasirodymą kambaryje. Tarsi vie-

nas kaspinu galas būtų pririštas prie jo, kitas –
prie jos.

Aukštas, tvirtas Gabrielius užstojo visą tarpdurį. Ramus jo elgesys rodė, kad jis nenutuokia, jog dėl jo kaltės vėluoja ceremonija. O gal jam tai paprasčiausiai nerūpi.

Tarsi pajutęs tą nematomą jungtį, Gabrielius neįskaitomomis šviesiai rudomis akimis pažvelgė į žmoną ir mandagiai linktelėjo. Stovėdamas tarpduryje vyras tyrinėjo kambarį. Tvirti skruostikauliai ir dailūs veido bruožai nė nekrustelėjo. Galiausiai Gabrielius pastebėjo su jo broliu Mončiu prie lango stovintį Nikolą. Tik tada jo lūpas nušvietė šypsena, o akių kampučiuose susimetė raukštelės.

Olivija prisivertė nusukti žvilgsnį. Prieš keletis metų tokia šypsena jis apdovanodavo tik ją. Nuo jos širdis tirpdavo. Dabar, pamačius šią šypseną, širdį skausmingai suspausdavo.

Gabrielius mandagiai pasisveikino su jų motinomis ir tik tada perėjo per kambarį prie Olivijos. Pažvelgęs į Maiklą, į savo mažytę burnytę kišantį visą putlų kumštuką, jo žvilgsnis sušvelnėjo.

- Hercogiene, ledi Viktorija, viliuosi, kad laikotės gerai.

Pajutusi nuo vyro sklindantį brendžio tvaiką Olivija suprato, kad jis rado, kuo užsiimti, kol visi susirinkusieji kantriai laukė jo pasirodant.

- Dėkoju, puikiai. Drįsiu pasakyti, kad maniau, jog prastai pasijutai ir todėl čia pasirodei taip vėlai. Tačiau dabar matau, kad atsipalaidavai su brendžio taure, kol mes diskutavome, kaip ilgai pavyks užimti vaikus prieš jiems pradėdant laiptoti užuolaidomis, - saldžiausiu balseliu, kokį sugebėjo išspausti, atkirto Olivija.

- Prašau atleisti. Man sutrukdė skubūs reikalai. Jei būčiau galėjęs išstrūkti anksčiau ir prisijungti prie jūsų draugijos, taip ir būčiau padaręs.

Gabrieliumi pasukus galvą ir stebint prie Nikoloinantį Endrių, Olivija pastebėjo virš jo kairio antakio išryškėjusią ploną raudoną liniją.

- Ar šiandien rengdamasis susižalojai?

Gabrielius pasukiojo ant mažojo piršto mūvimą žiedą.

- Širyt jodinėdamas parke užkliudžiau žemai augančią medžio šaką.

Olivija tik kartą regėjo jį sukiojantį tą žiedą. Tačiau Gabrielius stovėjo prie jos lovos gimus Nikolui. O tada ji išspyrė jį iš savo miegamo-

